

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

A Biblia Szent Könyvünk.

2. Péter 1, 21.

A teológiai tudománynak egyik műszava az inspiráció. Ezzel a szóval fejezik ki a teológusok azt az isteni befolyást, amelynek hatása alatt írták meg a Biblia könyveinek írói Szent Könyvüket. Az inspiráció tanának meghatározása és megmagyarázása nagyon nehéz; azonban a meghatározás nem is feltétlenül szükséges ahhoz, hogy a Bibliából magunkévá tegyük és üdvünkre fordítsuk azt, amit Isten abban mindegyikünknek adni akar. Nem szükséges a villamosság titkát ismernem ahhoz, hogy a villamosságot az otthonomban felhasználjam. Aki a Bibliát állandóan olvassa, tanulmányozza, az megismeri közvetlen tapasztalatból magát az inspirációt, vagyis rájön arra a tényre, hogy a Szentírásban maga az Isten él, munkálkodik s életet, bátorságot, erőt, kitartást ad.

A Biblia olvasása közben rájövünk arra, hogy messze eltávolodnánk az igaz valóságtól, ha azt vélnénk, hogy Isten szent emberei az inspiráció, vagy magyarul ihletés hatása alatt a képzelet világában kalandoznak. Nem. A Bibliában a valóságos életet találjuk meg; igen egyszerűen van elmondva az, ami a világban megtörtént. A Biblia nem regénykötetek gyűjteménye: a való élet talaján mozog. Elmondja a jót is a rosszat is. Nem riad vissza semmitől; nem tereli el a figyelmünket semmiről; nem simít és nem szépít semmit.

Rettenetes bűnökről olvasunk a Bibliában. Ezeket a bűnöket nem mentegeti; nem csiszolgatja. Olyan tárgyilagos komolysággal mondja el azokat, hogy a henyé kíváncsiságnak nem nyújt tápot. A Bibliának ezek a sötét történetei a bűnt a szent tisztaság égő lángjainak fényében mutatják meg. Ha azt kérdezi valaki, hogy miért kellett ezt vagy am azt a szörnyű esetet a Bibliába belevenni, a felelet erre e gyakori kérdésre az: azért, hogy az ember isteni megvilágításban ismerje meg az életet, az embert és a saját bűnös szívét, ne pedig bűnös emberi feltalálásban és cícomában. Olyanok botránkoznak meg a Bibliában elbeszélte némely bűntörténeten, akiknek a szívében, vagy talán életében is, éppoly undok vágyak, szavak és cselekedetek motoszkálnak és találhatóak, akik tehát önmagukra ismerhetnek azokban az embereknél, akikről a Biblia beszél és akiket Isten elítél. A különbség az, hogy a Biblia elítéli ezeket a dolgokat, az ember pedig szépíti és mentegeti a maga hasonló förtelmeit.

A Biblia azonban beszél olyan emberekről is, akik Isten orcája előtt jártak, a hitet megtartották és legyőzték a világban levő gonoszt. A Biblia nem túloz. Ha behatolunk a Bibliába, akkor azt a meggyőződést merítjük, hogy a Biblia megbízható; egyezik a tapasztalattal.

Amikor a Bibliát olvassuk, lassanként ráébredünk, hogy a mi szívünk történetét beszéli el. A Bibliával szemben a szorgalmas és figyelmes olvasó nem maradhat tárgyilagos. Előbb utóbb felötlük, hogy rólunk van szó. Egy-egy mondat, egy-egy szó a szívünkbe, a lelkiismeretünkbe vág, eleve-nünkre tapint, minden védőbástyánkat, amellyel dédelgetett énünket körülvettük, porbadönti. Zsidókhoz 4, 12. Örömlenket és bánatunkat, gondjainkat és terveinket, hétköznapijainkat és ünnepeinket a Biblia átformálja azzal, hogy Isten közelébe, Isten színe elé, Isten világságába helyezi.

A Biblia Isten könyve. A Bibliában nemcsak az emberrel, nemcsak önmagunkkal, hanem magával Istennel is találkozunk. A Biblia mindenek felett azzal az élettel fog-

lalkozik, azt az életet tárja fel, ami nemcsak Isten nyomait, hanem magának Istennek életét és munkálkodását mutatja ebben a világban. Megmutatja azt az isteni dicsőséget, amely teljes a kegyelemmel és az igazsággal. Megismerjük Istent, aki hol szelidebben beszél hozzánk, mint ahogyan az anya csitítgatja síró gyermekét, hol mennydörgések és villámlások közepette hallatja szavát, amellyel lesújt, mint a kovács a kalapácsával, vagy a lovas a korbácsával.

Minden esetben azonban a Biblia azt az üzenetet foglalja magában, amit Isten nekünk küld.

Honnan van az, hogy mégis aránylag kevesen olvassák a Bibliát? Nehéz lenne erre a kérdésre röviden felelni. Fontosabb kérdés mindegyikünkre nézve az: Olvasom-e én a Bibliát?

Mindenre van erőm!

Emma nővér untalan törölgette homlokáról a verejtéket. Milyen erősen tűzött a nap! Olyan irgalmatlanul, mint ha a fáradt utasokat akarta volna elijeszteni a továbbmenéstől. De Emma nővér és kínai kísérője egy percre sem hagyták magukat visszatartani. Mert a céljukat el kellett érni. A Limcsaiba készülő hajó nem vár az indulással.

De ime... Kapsui falucska és ott alant a folyó! Lihegve és verejtékezve ért a kikötőbe Emma nővér a kínai lelkész és Csenkia bibliásasszonnyal. Kutatva nézett körül... hajónak se híre se hamva! Nahát... mit jelent sen ez?

„Limcsaiba a hajó csak holnap indul”, — szölt vigyorogva egy kínai suhanc, aki a parton őgyelgett.

No de ilyen! Emma nővér azonban már elég régóta élt Kínában, mintsem hogy ilyen eseten izgult volna. Hány-szor történt meg már vele efféle dolog! Természetesen nem üldögélhet itt tétlenül. Talán akad egy másik hajó, amelyik a folyón lefelé Limcsaiba megy.

A lelkész elment körülnézni. Egy

kissé kényszeredetten jött vissza. Igen, indulna egy hajó, azt mondták neki, de az egy Csu-son (vagyis sertésszállító hajó).

Emma nővér ezt is jobbnak tartotta egy napi várakozásnál, azért hát rövidesen felszálltak a Csu-sonra. A hajón a levegő nem volt egészen kifogástalan, mert kilenc darab kedves hízott sertés hentergett szanaszét. Ezek vidáman rá-röfögtek az új utitársakra, akik ládák és bőröndök hegyén-hátán másztak át, hogy maguknak helyet keressenek. A kínai lelkész meg a bibliásasszony a padlóra ültek le. Egy kicsit szűkös volt a hely, mert más utasok is ültek vagy feküdtek már erre-arra; alig lehetett megmozdulni. Emma nővér talált egy ferde pogyászt, arra félig le tudott ülni. Persze folyton lecsúszott, de türelmesen mindig újra ráült. Hiszen kínai gőzhajón vagyunk!

Emma nővér ugyancsak megörült, amikor öt óra múltán megpillanotta Limcsait. A kis utitársaság igen kifáradtan érkezett meg. Felkeresték az imaházat, abban akartak éjjelre meg-

szálni. Magától értetődik... ágyakat nem állítottak be. Egy deszkán bambuszgyékény, rá kínai vattapaplan, fölötte a szunyogháló... ez volt Emma nővér ágya a következő néhány éjszakára.

Másnap reggel megkezdődött a szolgálat. Emma nővér minden családot meg akart látogatni a bibliásasszonnyal. Hiszen Limcsaiban még igen kevesen tudtak az Úr Krisztusról. Bálványokban hittek, az elhalt őshöz imádkoztak és félték a rossz szellemektől. Mindnyájukhoz el akarta vinni az Úr Krisztusról szóló örömuzenetet, hogy ezentúl ne kelljen félniök.

Harmadnap valódi trópusi eső köszöntött be. Szakadt az égből, mintha öntöttek volna. A földön tócsák és tavak támadtak. Óriási esernyőkkel felfegyverkezve ment ki Emma nővér a bibliásasszonnyal a szakadó esőbe, amely szerencsére elállt. De milyen volt az imaház környéke! Utat nem lehetett látni. A hegyoldalról piszkos, iszapos víz hömpölygött alá. Emma nővér lehajolt és kifűzte a cipőjét. Nem hagyhatta a lábán a cipőt, a harisnyát még kevésbé. Azután egy hosszú botot fogott a kezébe, hogy azzal tapogassa ki a vízben az utat. Most kezdődött még csak a nehéz gyaloglás. Milyen csúszós volt az agyagföld a víz alatt! Lépésről-lépésre kellett az utat kiverkedni! Végre, végre, feltűnt a dombon levő ház. De hogyan néztek ki! Szerencsére erre felé barátságos emberek laktak! Ezek a csodálkozástól ösz-zecsapták a tenyerüket. „Mit, ti hozzánk jöttetek? És keresztülgázoltatok a vizen? És csuronvizesek és fülíg sárosak vagytok? Jertek, igyatok egy csésze teát!”

Milyen jól esett az ülés meg a forró tea! De Emma nővér nem ihatta meg nyugodtan, mert az asszonyok mindenfelét kérdeztek.

„Mondd, miért jöttetek? Olyan fontos a mondanivalótok? Nem értetek volna rá megvárni, míg megint kisüt a nap?”

Emma nővér félretolta a csinos teáscsészét, azután megmagyarázta az embereknek, hogy mi vitte közbük. Örömuzenetet kell átadnia; ez olyan sürgős és fontos, hogy nem várhatott a napsütésre. És Emma nővér elkezdett nekik beszélni az Úr Jézusról.

Feledve volt az eső, amely a ház falát verte. Feledve voltak a nedves, piszkos ruhák és az elázott szalmatáska a képekkel és a könyvekkel. Emma nővér a kínai asszonyokkal a mennyország kapujában állt, mutogatta nekik a látványukat. És a szegény kínai asszonyok, akik csak a bálványokat ismerték, búcsúzások megkérték: „Jöjjetek el máskor is! Még többet is akarunk hallani az Úr Jézusról.”

A cipőjükkel kezükben mentek tovább. Megint térdig érő vízben. Milyen fáradtságos gyaloglás! Azonban hogyan jutna el az Úr Krisztusról szóló örömuzenet az emberekhez, hogyha ma a vizektől, holnap hőségtől, holnapután meg talán a Csu-Sontól, a sertésszállító hajótól ijednének meg, amely őket még tovább viszi a folyón lefelé? Nem, a király követei nem törődnek az utazás fáradalmaival. Emma nővér a botjával bátran tapogatta tovább az utat a vad vizekben. A kínai asszonyok várták. Szóba se jöhetett a töprengés, a vonakodás. Vidáman mindig előre Annak nyomdokán, aki Emma nővért küldte!

Weite Fahrt.

A nagy úr.

Irta: Jäckel Márton.

Ha az állatkertben az oroszlánketrec előtt állunk, bizonyára kíváncsian szemléljük a hatalmas, de hosszú fogságtól kissé megkeseredett állatokat. Örülünk a macskapuhaságú mozdulatoknak és bizonyára bosszankodunk is kevésbé, hogy egyáltalán nem oroszlán-vadságúak; de amikor etetés van és egyik vagy másik elkezd ordítani, mégis csak megborzon-gunk. Örülünk, hogy a vasrudak olyan jó vastagok és erősek.

Ha azonban az ember először hallja az oroszlán hangját az afrikai őszobót-ban éjszakának idején és jól tudja, hogy sem vastag vasrudak, sem vízzel telt árkok nincsenek közöttünk és a sivatag ura között, akkor hajunk szála csak é-gnek mered. A fantázia a félelem készsége előfutárja, a legszörnyűbb képeket festi mindenféle lehetőségről.

Az ember manapság Délafrika leg-több vidékén annyira biztonságban van

a sivatag urától, mint a berlini állatkertben, ha sok ember nem is akarja ezt elhinni.

Igy történt egy előkelő úrral Johannesburg városában. Jól vacsorázott és pezsgőt is ivott bőségesen. Mivel az éjszaka szép volt, gépszekerét nem vette igénybe, hanem elhatározta, hogy gyalog megy. Már elért egy külvárosi utcába, amikor hirtelen két oroszlán halott ordítani fenyegető közelségben. Az illető úr csak frissiben jött Angliából és mivel agya a bankett után kissé ködös volt, a földrajz jutott eszébe és nagy félelem fogta el. Úgy, amint volt, frakkban, fehér nyakkendővel és lakkcipőben fölmászott a legközelebbi utcai fára és megkapaszkodott két villás ág között. Ott el is szunnyadt. Egy rendőr korán reggel észrevette a fa csúcsán kuksoló elegáns batyut és tudni kívánta, mit keres az illető úr a fán.

— Itt oroszánok vannak a közelben. Éjszaka egész határozottan hallottam őket.

— Az igaz! — válaszolt a rendőr. — Itt van az állatkert, amint az úr meggyőződhetik róla, ha egy pillantást vet a falon keresztül. A majomketrec nincs messze.

* * *

Nos igen, az embernek Johannesburg vidékén és az Olifant folyótól délre nem kell éjszakának idején fára másznia, hogy az oroszánoktól biztonságban alhassék. Északon azonban, a két hegyek és a Zontpan hegy mögött, keleten Leydsdorp környékén még bőségesen akad szabadon kóborló oroszán.

A velük való találkozás nem mindig kellemes, bár aránylag kevés tény ősmert, hogy oroszánok embert öltek volna. Az oroszánra ruházott nagy név és a minden harci tűznél jólesően elbeszél borzalmas oroszánhistóriák okozzák, hogy annyira félnek a „nagy úr“-tól. Aki nem hallotta ezeket a történeteket, az nem is fél tőle.

Setupng-on a kis külső állomáson történt, ahol a bennszülöttek szántóföldjei jó messzire vannak a lakóhelyektől. Egyszer délben, a szántás idején három gyermek igyekezett hazafelé a szántóföldről. Egy fiú volt, a hatéves Ben, a másik kettő leány, a nyolcéves Refilol és a négyéves Katalin. A helység előtt messzire terjedő fátlan pusztaág terül el. Az egyetlen facsoport árnyékában van a forrás, medencefélé, nagyon mély vízlyukkal. Ha esős időben

a víz emelkedik, a bennszülöttek lapos tóba vezetik (ezt Afrikában „gát“-nak hívják), emberkéz alkotta földsánc szegélyezi.

A forró decemberi nap égett a síkföldön, a forrás közelében fehér mézpor remegett és csillogott a napfényben. A gyermekek siettek, amennyire lábcskáik bírták, hogy a hűvös árnyékba juszanak. Majdnem elérték a facsoportot, amikor a másik oldalról két állatot láttak jönni.

— Di-donkey — nevetett a kis Ben és barna ujjackájával a bandukoló állatokra mutatott.

— Di-donkey — ismételte a legkisebb, neki ez a legráfásabb állatot jelentette. (Donkey = számár angolul, kölcsönzőképpen átvették, mert a basotho nyelvnek erre nincsen szava.) Hangosan próbálta a számár ia-ia kiáltását utánozni.

Refiloe be akarta száját tapasztani.

— Csöndben légy, ezek nem számarak.

— Igen, dehát akkor mik? — akarta Ben tudni. Látóköre már kissé tágabb volt, úgyhogy állattani ősmertei nem végződtek a számarral. — Talán gnuk?

— Nem, a gnuk feketék — mondta az idősebbik lány kételkedve. — Gyere, guggolj le a gát mögött és maradj teljesen csöndben.

A három gyermek lekuporodott a sánc mögé és kíváncsian, de félelem nélkül sandítottak az állatokra. Ezek bandukolva jöttek, egy pillanatra megálltak a forrás előtt és körülnéztek. A kicsinyek most kissé meghökkentek és rémülten lelapultak; mert az egyik állatnak nagy, szikrázó szeme és vaskos fejét borító fekete szőre igen vad külsőt kölcsönzött neki. Az állatok halk morgással a vízhez fordultak és elkezdtek inni. A gyermekek nagy csöndben lapultak rejtékelyükön és csak a víz szortyogását hallották. Aztán a „vastagfejű úr“ ismét dölyfösen állt, megrázta sörényét, föltátozta vörös száját, hogy fogai megcsillantak és ásított: I-i-i-uuu-uff!

Halk hang volt, a föld mégis rezegni látszott tőle. A kis Ben mondani akart valamit, de Refiloe befogta száját: Csöndben maradj, különben a sárga kutya megharap!

Az állatok lassan bandukoltak tovább a gát mentén, a gyermekek akár ködöbással elérhették volna őket. A kacsútestű, sörény nélküli állat egyszer átnevezett és egy pillanatra megállt. Látnia kellett a gyermekeket. Jólakottan és gögösen elnézett fölöttük. Néhány ug-

rással nyugodtan tovább baktató társa mellett termett.

Amikor az állatok eltűntek, a gyermekek fölemelkedtek. A forráshoz mentek és ott találtak egy fára akasztott tökhéjből készült edényt. Vízet merítettek vele és ittak. Aztán játszottak az árnyékban, míg a szülők estefelé hazatértek.

— Apám, láttunk két nagy-nagy kutyát — csacsogott Ben fontoskodva, amint apja felé szökölt.

— Mit láttatok? Itt nincsen kutya a mieinken kívül — kérdezte az öreg Ádám, Ben apja, kételkedve.

— Igen — beszélte Refiloe is — egész nagy, sárga kutyák voltak, az egyiknek fekete haj volt a füle körül és szája alatt. Szemük gonoszul csillogott.

Az öreg fölfigyelt és elment a forráshoz, hogy a nyomokat meglássa. Valóban, két hatalmas oroszlán mancsának a lenyomatait látta a homokban.

— Igen, a Jehova Úr elküldte angyalát és befogta a szörnyetegek száját — szólt a kegyes Ádám.

Ez volt az első eset, hogy a kis Ben ösmeretségbe került a nagy úrral. A nem ösmért veszély nem tesz félénkké.

*

Ben félelemnélküliségét néhány év múlva elpusztította a férfiak esti összejövetelén hallott sok vérfasztó történet. Bár annak a vidéknek legtöbb férfija gyakrabban találkozott oroszlánokkal és — néhány kivétellel — bátor vadászok, mégis különös örömiük telik abban, hogy a gyermekeknek és nem az ő vidékükéről való utasoknak a leghajmeresztőbb történeteket mesélik és őket megfélemlítik.

Egy barátommal abban az időben azon a vidéken voltam. Egy estén az a gondolata támadt, hogy menjünk fényszórós vadászatra. Az ilyen vadászat gyalázat a vérbeli vadász előtt; mert tulajdonképpen több gyilkolás van benne, mint sport. A fényszóró világa hipnotizálja a mező legtöbb állatát, a ravasz sakál és a tigrisfélék kivételével. Szemük belemered a fénybe és a vadász hús lépésnyire is megközelítheti őket anélkül, hogy menekülnének. A nyul és kőszáli kecske gyakran szembe rohannak a lámpának és így a fegyver biztos martalékvá lesznek. Mivel a vadász éjszaka semmi mást nem láthat, csak a vadnak a lámpa visszaverődő fényében foszforeszkáló szemét, legtöbbször fejlődést kell adnia, az ilyen lövés pedig jó sze-

met és biztos kezet kíván. Ez az oka, hogy sok vadász még mindig szenvedélyesen gyakorolja az éjszakai vadászatot.

Barátom tehát ki akarta próbálni szerencséjét a fényszóró lámpával. Gépszerűen volt egy erős lámpa, azt levette, a lámpahordozás tisztessége nekem jutott. Még egy hordozóra volt szükségünk, mert a villamos lámpa nem ég elem nélkül. Ben is ott volt a fekete fiúk között, akik minden este be szoktak jönni táborunkba. Móst 12 éves lehetett. Mivel minden utat és ösvényt ösmert a környéken, kinevezték elemhordozónak. Az elemet mellére csatolták és a két vezetékhez kötötték a lámpával. Előrefutottam és a lámpa éles fényét belevetítettem az éjszakába. Barátom mellettem állt a puskával. Ben pedig mögöttünk jött az elemmel. Ben apja utolsónak jött, mint a remélt zsákmány hazavivője.

Vagy egy órája voltunk úton, néhány nyulat és egy kőszáli kecskegidát ejtettünk el. Hirtelen tompa döngést hallottunk, mintha a földből jött volna. Én barátomra néztem, ő pedig rám.

— Mi volt az, Ádám?

A kérdést megtakaríthatunk volna, mert tudnunk kellett volna, hogy a bennszülött babonás félelemből éjnek idején sosem veszi szájára az oroszlán igazi nevét, nehogy az hívásnak érezze és odajöjjön. Így aztán az öreg Ádám is kitérő választ adott kérdésünkre:

— Ke mpye! (Egy strucl)

Hogy a dolgot hihetőbbé tegye számunkra, suttogva magyarázta, hogy a him struce így ordít, ha a fészket elhagyja és párját hívja.

Gondolatainkat megtartottuk magunknak és óvatosan lopóztunk tovább, de úgy látszott, Ben sem hiszi igazán a struclról szóló mesét; mert visszament és gyakrabban kellett figyelmeztetnem, hogy a huzalokat ne húzza feszesre, mert könnyen elszakadhatnak. A kékesfehér fénygolyó kísértetiesen suhant át a bozótban, faközöld ágakat és fehér homokot hozott első a sötétségből, tintafekete árnyékokat rajzolt alájuk. Sokszor recseggett-ropogott a fák között, amikor egy vad gyorsan tovatörtetett. Egyszerre még a lélegzetemet is visszafojtottam. Mintegy 30 lépésnyire előttünk két nagy, fehérén izzó fénypont látszott, az egyik fa szurokfekete árnyékában. Mi volt az? Kőszáli zergének tulságosan magas volt, nagyvadnak alacsony. A két lidércfény mozdulatlanul maradt, amikor a fény-

szórót köröskörül jártattam, hogy az állat körvonalából valamit kivehessek.

— Állj meg! — súgta barátom és a puskát lövése emelte. A feszültség túlsok volt a kis Ben fölzगतott idegeinek. Éreztem, amint a huzalok egyszerre megfeszültek, a lámpa ki akart csúszni kezemből és — egy csattanás — a fény kialudt.

Ben el akart szelelni és amellett a

huzalokat elszakította. Az öreg Ádám erősen fogta a szökevényt és szidta, a fiú kiabált, mintha nyársra húzták volna és barátom áltkozódott, mert lövése kárbaveszett. Általános izgalom uralkodott a legvastagabb sötétségben és az előttünk lévő állat erősen megriadt; mert hallottuk valami nehéz test törtetését a folyónál lévő nádason és sűrűségén át.

(Folytatjuk.)

Szumatrai vértanuk.

Szumatra szigete az egyenlítőn fekszik, holland gyarmat, a maláji félszigettől délnyugatra, Borneótól nyugatra. Lakosainak száma körülbelül három és félmillió. A szigetet nagyrészt őserdők borítják, a növényzete buja, éghajlata forróégyövi. A sziget közepén lakik a batak nép.

Százegynéhány éve annak, hogy 1834 június 28-án két amerikai misszionárius, névszerint Munson és Lyman, teherhordókkal együtt törtettek az őserngeteg bozótjában, hogy megkezdjék a missziói munkát a batakok közt, akik akkor még emberevők voltak. Egy hete sem mult, amikor búcsút mondtak a tengerpartnak, és most, ezen a végzetes napon, szembetalálkoztak néhány emberevő kannibállal, akiken észre lehetett venni, hogy az útitársaságot meg akarják támadni. A misszionáriusok szakácsa vitte a vadászpuskát s amikor megpillantotta a támadásra kész kannibálokat, vállához emelte a puskát, hogy rájuk lödjön. A misszionárius kivette a kezéből a fegyvert és barátságos mozdulattal odaadta az egyik kannibálnak. Ez azonban a puskát rásütötte a misszionáriusra és agyonlőtte. A többiek pedig keresztülszúrták dárdáikkal a másik misszionáriust. A teherhordók széjjelszaladtak s a misszionáriusok tetemét felfalták az emberevők.

Igy végződött a második evangelizációs kísérlet ennek a népnek a körében.

Az első kísérletet három angol misszionárius tette, akik huzamosabb ideig tartózkodtak az országban, de távoztak, amikor az angolok onnan kivonultak s a szigetet 1825-ben átadták Malakkáért cserében a hollandoknak.

A harmadik kísérletet harminc esztendő múltán a németek tették dr. Nommensen kiküldetésével, akinek élete állam-dő kockázatásával sikerült a munkát megindítani és jelenleg 400.000 keresztyén él ott. Dr. Nommensen az egész

Bibliát lefordította; fordítását a Brit és Külföldi Bibliatársulat adta ki.

A batak keresztyének és a misszionáriusok elhatározták, hogy a vértanu misszionáriusok halálának 100-ik évfordulóját megünneplik. Körülbelül 1000 keresztyén jött össze az ünnepélyre azon a helyen, ahol a vértanuk csontjai fölé sírkövet állítottak. A fekete márványkőkeresztre Munson és Lyman neve van bevésve. A sírkő körül ott tolongott a benszüllöttek, a benszüllött hercegek és a holland tisztviselők serege; ott voltak a német misszionáriusnők is, fehér fejkötőkben. Szín pompás látvány volt az ünneplő sokaság. Három szék volt az első sorban elhelyezve, a holland kormányzó, a Rajnai Misszió vezetője és az amerikai methodista püspök számára. A többi székek ezek mögött voltak sorban felállítva. A programban nagy szerep jutott az éneklésnek. A batak keresztyének gyönyörűen énekelnek. A német misszionáriusok tanították meg őket az énekre; a gyülekezeti ének hasonlít óriási karénekléshez.

Az ünneplő vége felé két öreg ember lépett elő és ajándékokat nyújtott át a három előkelő vendégnek; ezek az öreg emberek egyenes leszármazottai voltak azoknak a kannibáloknak, akik a két misszionáriust 100 évvel azelőtt megették!

Az ünnepi beszédeket angol, holland, malája és batak nyelven tartották. A beszédekben kifejezésre jutott: 1. Hálájuk a mártírok iránt, akik érettként életüket adták. 2. Hálájuk a német misszionáriusok iránt, akik azóta a munkát végezték. 3. Hálájuk a Brit- és Külföldi Bibliatársulat iránt, amely olcsón ellátta őket Bibliával. 4. Hálájuk a holland kormány iránt, amely a köztük folyó missziói munkát támogatta.

Száz év alatt milyen óriási változás! Valóban az Isten ígéjének megvan a hatalma, hogy újjá tegye az embereket szívükben, lelkükben és gondolkodásukban.

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: „Nem be-
szédben áll az Istennek országa, hanem
erőben“ I. Kor. 4, 20. — Novemberi
óránkon elmélkedjünk a keresztyén em-
ber szabadságáról. — Elmélkedésünk
alapuljon a következő igéken: „A sza-
badságban, melyre minket Krisztus meg-
szabadított, álljatok meg.“ Gal. 5, 1.
Továbbá: „Ahol az Úrnak Lelke, ott a
szabadság“ 2. Kor. 3, 17. Azután: „Aki
belenéz a szabadság tökéletes törvé-
nyébe és megmarad amellett, az nem
feledékeny hallgató, sőt cselekedet kö-
vetője lévén, az boldog lesz az ő cse-
lekedetében.“ Jakab 1, 25. Végül: „Ha
a Fiú megszabadít titeket, valósággal
szabadok lesztek.“ János 8, 36. A sza-
badság nem vettett értékéből és jelen-
tőségéből azzal, hogy manapság keveset
emlegetik és sokan nem tartják,
legalább is mások számára, kívánatos-
nak. A kérdés mindig az: I. Mi alól
szabadultam fel? 2. Mi célra szabadul-
tam fel? A keresztyén ember megsza-
badítója Krisztus. Es ez a tény mind-
két kérdésre szabatos feleletet ad. Mert
Krisztus azért jött, hogy az emberek-
nek életük legyen és bővítködjének.
Tehát Krisztus megszabadít mindattól,
ami életünket szegénnyé, tartalom nél-
külivé, sivárrá és meddővé teszi. S fel-
szabadít bennünket abból a célból, hogy
odaszenteljünk magunkat Isten szolgálá-
tára, amint Pál apostol írja: „Amikép-
pen oda szántátok a ti tagjaitokat a
tisztátalanságnak és hamisságnak szol-
gául a hamisságra, azonképpen szá-
njátok oda most a ti tagjaitokat szol-

gául az igazságnak a megszenteltetés-
re“ továbbá: „felszabadultatok a bűn
alól, szolgálóivá lettetek Istennek.“ Róm.
6. Luther Márton a Kiskátéban szintén
felel mindkét kérdésre: „Hiszem, hogy
Jézus Krisztus... megváltott minden
bűntől, a haláltól és az ördögnek ha-
talmából megszabadított... hogy egé-
szen az övé legyek, néki szolgáljak
örökkévaló igazságban, ártatlanságban
és boldogságban.“ — A Krisztus sze-
rezte szabadságom teszi lehetővé, hogy
úgy éljek, ahogyan Isten tőlem elvárja;
hogy minden Istentől kapott tehetsége-
met gyümölcsöztessen az ő dicsőségére;
hogy minden Isten adta alkalmat meg-
ragadjak a cselekvésre. A szabadságom
képesít arra, hogy munkálkodjam amig
nappal van. Ebben a szabadságban is
van törvény: a szabadság törvénye, és
a szabad életnek eszerint a törvény sze-
rint kell igazodnia. A Szentlélek pedig
napról-napra megadja az erőt azoknak
a felszabadultaknak, akik kérik. Meg-
adja az igében, a szentségben, az imád-
ságban és a hívők közösségében. Ugy-
hogy akik a szabadságban meg akarnak
maradni, azoknak igénybe kell venniök
azokat a kegyelmi eszközöket, amelyek
által a Szentlélek kapjuk.

Ima: Mi Urunk Jézus Krisztus! Te
vagy a mennyei seregek vezére. A te
beszédeid el nem mulnak, a te igére-
teid beteljesülnek. Azt ígérted, hogy te
mindent újjá teszel. Ujíts meg enge-
met; ujítsd meg egyházamat, ujítsd meg
hazámat, ujítsd meg a világot. A te
szent neved dicsőségére. Ámen,

H I R E K.

A Misszióegyesület Tanácsa a más-
napki közgyűlést előkészítő ülését októ-
ber 28-án Budapesten tartotta meg.
Németh Károly elnöklété mellett jelen-
voltak Túróczy Zoltán püspök, Dan-
hauser László, Rimár Jenő, Antal Ká-
roly, Drenyovszky János, Gáncs Ala-
dárné, Torda Gyula, Bakay Péter, Har-
mati Béla, Joób Olivér, vitéz Muray
Endre, vitéz Sréter Ferenc, Borgulya
Endre. Dr. Molnár Gyula világi elnök
betegsége miatt nem jelenhetett meg.
A titkári jelentésből sajnálattal vette
tudomásul a tanács, hogy miután a
dunántúli egyházkerületben a Missziói

Gyermekszövetségek püspöki rendelke-
zésre megszűntek, Rácz Sándor meszle-
ni lelkész, a Gyermekszövetségek du-
nántúli vezetője erről a megbízatásáról,
amelynek nagy buzgalommal és kedvvel
tett eleget, lemondott. Az utazó titkári
állás Terei Endre lemondása folytán
szeptember 16-a óta betöltetlen, s egye-
lőre betöltetlen, mert a segédlelkészek
közül eddig még senki nem volt erre a
munkára szabadná tehető. A fiókegye-
sületek alapszabály-normája még nem
készült el. Az Orosházán az idén léte-
sült Népfőiskola Egyesületünkhöz keres-
kapcsolatot. A felsőszeli fiókegyesület

mindeddig nem volt megalakítható. A Gyermekszövetségek taglétszáma és bevétele tovább növekedett, sajnos pontos adatok nem állnak rendelkezésre a jelentések elmaradása miatt. A pénztáros jelentése szerint az Egyesület bevétele 8.545.56 P, kiadása 8.395.56 P volt, a pénztári maradvány 150 P; az Egyesület tiszta vagyona 3.729.49 P. Kunos Jenőnek a kapott engedély keretén belül a fizetése pontosan elküldetett. Drenyovszky János jelentése szerint a Missziói Lapok bevétele 2624 P 77 fill., kiadása 2468 P 57 fill. volt, pénztári maradvány 156 P 20 fillér. A lap 1800 példányban jelenik meg. Gáncs Aladárné és Torda Gyula jelentése szerint az egyesületi iratterjesztés tiszta vagyona 2049 P 18 fillér.

Égő szív, síró szem, imádkozó lélek. Ezekben jelölte meg Túróczy Zoltán püspök a missziói munka előfeltételeit egyházi beszédében, amelyet a Misszióegyesület Közgyűlését megelőző missziói istentiszteleten az Üllői-uti imateremben tartott 2. Kor. 5, 14; Fil. 3, 18. és Róm. 1, 9—10. alapján. Az oltári ige Haggeus 2, 4—9. volt. Rámutatott hogy Pál apostol mennyivel kedvezőtlenebb körülmények között végezte áldott missziói munkáját, mint a maiak, amelyekről azt mondjuk, hogy megnehezült az idők járása felettünk. A missziói létfeltétele a Krisztus; ha a munka lanyhul, akkor ez arra mutat, hogy meglazult a Krisztussal való kapcsolatunk. — Offertórium Kunos Jenőnek 59 P 40 fillér volt.

Kimutatás.

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába
1940. évi szeptember 23-tól október 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1940-re: Dr. Lázár Szilárdné 3, Baár-Madas evang. növendékei Budapest 8 (2), Fuchs Pál Iharosberény 3, Szende Ernő Kiskunhalas 2, Huszák Józsefné Szentés 1, Páhy Antalné Nagymágócs 1 (1), Miklóssy Endre Magyarbánhegyes 3 (1), Unterwégen Jenőné Orosháza 1 (1), Mályusz Tibor Kispeszt 3 (1) P.

Adományok: Kinszky Antalné Kerekgyháza 2, Bethesda, Kassa 5, Baár-Madas ev. növ. Dr. Streck Laura útján 20, Dr. Nagy Kálmánné Ostffyasszonyfa 1, Fuchs Pál Iharosberény 3, Huszák Józsefné Szentés 1, Bachmann Frigyes Kiskőrös 2 P.

Perselygyűjtés: Győri szeretetház lakói 6.44, Ev. Theol. Otthon Sopron Tekus Ottó útján 9.44 P.

Offertórium: Gömör-Kishonti egyházmegye 39.24, Hegyaljai egyházmegye 98.91, Tiszavidéki egyházmegye 69.48, Gérce 6.65, Bpest-Kerepesi-uti egyház 5.56, Budapest Üllői-uti külmissziói óra 11.64 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Gérce 0.64, Tokaj 1, Liszói ev. iskola Balikó József útján 4.10, Csánk Patócs Géza útján 7, Celdömölki vadvirágcsokrok Budapest, 1940. október 22-én.

Csekk számla: 16.188.

eladásából 2.30 P. Bélyegért: Sárvár ev. el. iskola 2, Baár-Madas ev. növ. Budapest 26.80, Celdömölk 12, Rimaszombat-Tamásfalva Celder Valéria útján 6.38, Glatz József tanítványai Buda 6.40 P.

Kunos Jenő missziójára: Budapestről: Végh Emília 2, Sunyovszky Etelka 1, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Radocsay Jenőné 5, Zarándi Attila 2, Orosházáról: N. N. 5, Imaközösségi tag 10, Domaniczky Irén 4, Imaközösségi tag 3, Imaközösségi tag 2, Zalán Frigyes Aszód 5, „Atom“ Mezőnagymihály 5, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Szarvasi Missz. Fiókegyelet 50, Túróczy Zoltán Nyíregyháza 25, Erdőkürti bibliakör 6.50, Túrmezei Sándor Tokaj 6, „Matkatóveri“ Kispeszt 4, Koncz Dániel 2 P.

Utazótitkár fizetésére: Imaközösségi tag Orosháza 2 P.

Christananda missziójára: Péteri Sarolta Léva 1 P.

Cél megjelölése nélkül: Páncél Jenőné Győrság 4 P.

Ujjonnan belépett tag: Dr. Lázár Szilárdné Budapest.

Kérem az egyesület tagjait, hogy hátrálékos tagdíjaikat befizetni szíveskedjenek.

Rimár Jenő, pénztáros,

XIV. Gízella-ut 28 fsz. 1.

Telefon: 497-189.